

VADER *En* dochter

Jan Klos is vader van Masje (37), Irene (33) en Jan (31). Hij heeft vier kleinkinderen.

“Mijn vader was veertig toen ik werd geboren. Ik was het achtste kind; na mij kwamen er nog drie. In mijn herinnering kon mijn vader vanwege zijn leeftijd niet het maatje zijn dat ik voor mijn kinderen wel wilde zijn. Mijn vrouw en ik zijn dan ook bewust jong ouders geworden. Ik was 22 toen Masje werd geboren en kon met mijn kinderen stoeien en rennen. Jong vader worden had ook een ander voordeel. Rond mijn vijftigste kon ik aan mijn tweede jeugd beginnen. De kinderen woonden op zichzelf en mijn vrouw en ik gingen vaker op vakantie. En eindelijk kon ik het werk gaan doen waar mijn hart lag. Ik ging aan de slag in de begrafeniswereld. Als kind was ik misdienaar geweest, en de begrafenisdiensten vond ik

opleiding hadden gedaan, zat mijn taak erop en zegde ik mijn baan als projectleider op. Ik vind het een uitdaging om mensen het gevoel te geven dat ze er niet alleen voor staan als ze iemand hebben verloren. Dat lukt niet altijd. Soms is het overlijden van een dierbare daar een veel te dramatische gebeurtenis voor, bijvoorbeeld als iemand zelfmoord heeft gepleegd. Dan zijn mensen ontroostbaar. Hoewel ik nare dingen meemaak, heb ik er zelden moeite mee om ze van me af te zetten. Klaarstaan voor anderen, niet egoïstisch zijn, je handen uit de mouwen steken: dat hebben mijn ouders me bijgebracht en ik denk dat ik dat ook aan Masje heb doorgegeven. Ze is erg behulpzaam

‘In de brugklas was ze een tijdje het *pispaaltje*. Ze was *té* lief’

het mooist. Ik had het gevoel dat ik mensen kon helpen, ze kon troosten. Daar wilde ik mijn werk van maken. Maar in de uitvaartbranche verdiende je niet veel en ik voelde de verantwoordelijkheid om ook financieel goed voor mijn kinderen te zorgen. Daarom werkte ik jarenlang in de automatisering. Toen de kinderen allemaal een

en sociaal voelend. Ze staat altijd voor anderen klaar. Als kind heeft ze daar de keerzijde van ontdekt. Sommige kinderen vonden het maar truttig dat ze 's ochtends bleef wachten op anderen, met wie ze naar school zou fietsen, als die te laat waren. Als Masje niet op tijd was, fietste iedereen wel **LEES VERDER OP PAGINA 40 >**

Masje van Kleef (37) is moeder van Bailey (10) en Merlynn (5).

“Ben je teleurgesteld?’ vroeg ik mijn vader toen ik hem vertelde dat Baileys vader en ik uit elkaar gingen. Hij schraapte zijn keel, wat hij wel vaker doet bij onderwerpen waar hij moeilijk over praat. ‘Voor jullie vind ik het jammer.’ Meer zei hij niet. Mijn vader is geen prater. Is hij ook nooit geweest. Iets met mijn vader bespreken? Nee, dat deed ik

ik wist dat hij achter me stond, dat hij dacht: het is haar keuze, ze is een grote meid. Hij zou nooit zeggen: ‘meid, waar begin je aan?’ Ook daarom wilde ik juist mijn ouders als getuigen bij ons huwelijk. Zij hadden me op de wereld gezet en waren altijd lief voor me geweest. Ze stonden pal achter me. Vroeger had mijn vader een

‘Mijn vader praat niet veel. Hij is *meer een luisteraar*’

niet. Daar had ik mijn moeder voor. Bijvoorbeeld toen ik voor het eerst ongesteld werd. Ze moest beloven dat ze het mijn vader niet zou vertellen, maar dat deed ze toch. Kwam hij thuis met een doosje truffels voor me. Ik vond het zó gênant. Ongesteld worden, daar kon ik het met hem toch niet over hebben? Dat hij zijn mening in het midden laat, vind ik trouwens heel fijn. Op die manier laat hij me in mijn waarde. Hij zal nooit zeggen dat ik iets niet moet doen, omdat hij het er niet mee eens is. Toen ik mijn ouders vertelde dat ik iets had met een jongen van achttien, terwijl ik bijna tien jaar ouder was, riep mijn moeder lachend: ‘ik moet nog maar zien dat je het een jaar met hem uithoudt.’ Mijn vader zei niks, en dat vond ik prettig. Want

fulltime baan als projectleider. Hij was veel weg en de opvoeding kwam op de schouders van mijn moeder terecht. Daardoor kenden we haar wat dat betreft beter dan mijn vader. We wisten precies wat we bij haar gedaan konden krijgen, hoe ver we konden gaan. Van mijn vader was dat moeilijk in te schatten. Hij hoefde daarom maar één blik te werpen en ik wist: tot hier en niet verder. Dat betekent trouwens niet dat hij niet betrokken was bij ons. Hij was vlaggenman en supporter van de voetbalclub waar mijn zus speelde, en zat in het bestuur van onze lagere school. Hij was ook geen strenge vader. Zelfs niet als het om eten ging. Want was ik een slechte eter! Als we nasi aten, peuterde ik alle **LEES VERDER OP PAGINA 40 >**

VADER *En* dochter

> JAN

verder. In de brugklas is ze zelfs een tijdje het pispootje geweest, omdat ze gewoon te lief was. Gelukkig leerde ze haar grenzen aan te geven en ontdekte ze wie haar echte vrienden waren.

Masje en ik hebben een goede band. Ik sta altijd voor haar klaar. En wat er ook gebeurt, ik zal nooit mijn mening aan haar opdringen. Ook niet als ik het niet met haar eens ben. Ik vind het belangrijker dat ik respect heb voor haar keuzes, dan dat ik er een oordeel over geef.

Toen Masje haar man Jeffrey leerde kennen, dacht ik wel even: 'beseffen ze wel waar ze aan beginnen?' Maar ik liet de keuze aan Masje. Zij was bijna dertig en hij nog maar achttien. Ik was ook bang dat haar zoon Bailey de dupe van die relatie

werd. Maar afgezien van wat jonge hondengedrag, was Jef meteen als een vader voor hem. Als je niet beter wist, dan zou je zeggen dat het ook echt zijn vader was.

Ik ben er trots op dat mijn vrouw en ik Masjes getuigen waren op hun huwelijksdag. Ik ervoer dat echt als een beloning voor de opvoeding die we haar hebben gegeven. Het is voor mij ook een teken dat ze me als een vriend beschouwt.

Ooit zie ik Masje nog wel hetzelfde werk doen als ik. Met de opleiding tot psychiatisch verpleegkundige stopte ze omdat ze er te gevoelig voor was. Ze nam de zorgen van haar patiënten mee naar huis. Maar als ze later meer bagage heeft, dan geloof ik dat zij juist voor dit werk geknipt is."

> MASJE

kruiden en groenten eruit. Dat vond hij geen probleem. Als ik alleen aardappelen met ketchup at, jammer dan. En dat is precies mijn houding. Mijn kinderen zijn net zulke slechte eters. Groenten lusten ze niet, en ik ga ze niet dwingen die wel te eten. Ik lust nu ook alles. Kinderen uit mijn klas zeiden wel eens: 'joh, wat heb jij een toffe vader.' Zelf besepte ik pas later dat mijn ouders, vergeleken met anderen, redelijk jong waren. Bijvoorbeeld toen ik begin twintig was en met hem, een veertiger, gearmd over straat liep en mensen naar ons keken. Of toen iemand aan hem vroeg of Bailey een nakomertje was. Alle vier zijn kleinkinderen zijn voor hem speciaal, maar met Bailey heeft mijn vader een bijzon-

dere band. Het was zijn eerste kleinkind, dat speelt vast een rol. Ik weet nog hoe trots hij was toen we na de geboorte met Bailey thuiskwamen. Nog steeds glimt hij als Bailey iets vertelt. Het is zijn enige kleinzoon, dat speelt misschien ook mee. Wat mijn vader doet, werken in de uitvaart, vind ik verschrikkelijk knap. Hij heeft altijd met emotionele mensen te maken. Voor mij zou het niets zijn, ik zou met iedereen meehuilen. Hem is het op het lijf geschreven. Om dat werk te kunnen doen moet je een gevoelsmens zijn, en dat is hij, ook al praat hij niet veel. Hij is meer een luisteraar en heeft respect voor andere mensen. Ook als ze dood zijn."

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.